

Ja hi tornen

Que el líder del partit en l'oposició torne a caure en afirmacions com aquestes després de gairebé vint anys de règim democràtic resulta trist i preocupant. Demostra que allò de l'Espanya plural i el respecte per les llengües vernacles no ha deixat de ser una fal·làcia. Demostra que la realitat espanyola busca la seua afirmació en la subordinació d'aquelles realitats distintes que, en teoria, haurien d'enriquir-la.

A bans de desplaçar-se cap al seu retir estiuec d'Orpesa, el líder del Partit Popular, José M. Aznar, va assegurar que, bon punt arribe al poder, el seu partit vetllarà per la "primacia" de la llengua espanyola sobre la resta de llengües de l'estat. Per amanir l'afirmació, el líder conservador va assegurar que Espanya pot ser una potència cultural, i que la llengua (l'espanyola) serà un vehicle perfecte per a aquesta missió. Els termes són inequívocs: potència i primacia. Aznar ha reprès amb entusiasme els arguments del nacionalisme espanyol més recalçant en un exercici d'olímpic menyspreu cap a les altres llengües de l'estat i cap als seus parlants.

Potser, però, l'aspecte més greu d'aquestes declaracions és que Aznar, sense cap rubor, diu que aquesta primacia està basada en la Constitució espanyola. La Constitució, la carta magna que hauria de ser el vehicle de convivència entre tots els ciutadans que ella mateixa proclama espanyols, sense distingir la llengua que empren. Tot això no és nou. És igual de lamentable que les expressions semblants que hem sentit al llarg dels moments més ominosos de la nostra història, però resulta més trist, profundament més trist.

Que el líder del partit en l'oposició al govern espanyol, amb enquestes cada vegada més favorables, torne a caure en afirmacions com aquestes després de gairebé vint anys de règim democràtic resulta trist i preocupant. Demostra que allò de l'Espanya plural i el respecte a les llengües vernacles no ha deixat de ser una fal·làcia per molt que alguns polítics, probablement ben intencionats, hagen treballat per fer-nos creure aquesta il·lusió de realitat pacífica. Demostra una vegada més que la realitat espanyola busca la seua afirmació en la subordinació d'aquelles realitats distintes que, en teoria, haurien d'enriquir-la.

Llibres que parlen sobre el perill de l'espanyol a Catalunya, caravanes "per la tolerància" que denunciïn discriminacions de castellanoparlants i aconseguen el suport d'ajuntaments com el de Madrid o Saragossa, i tot això perfectament assumit com a fets normals per bona part de la premsa estatal i aprofitat pel líder de l'oposició per a donar un sentit gairebé heroic al seu programa de govern.

El panorama no pot resultar més contradictori amb els desitjos de concòrdia que alguns dels mateixos que promouen aquestes inicia-

tives proclamen a tort i a dret. Una anàlisi, encara que siga lleugera, de l'ambient creat per aquestes proclames serà suficient per comprendre que darrere d'aquesta suposada concòrdia hi ha un desig de deixar en un menyspreador segon pla tot allò que no siga espanyol, en el sentit més reductiu i radical del terme, si és que no és l'únic sentit que, a hores d'ara pot tenir el gentilici.

Torna, doncs, la incomprensió i el desdeny. Caldrà alliberar-se del miratge de normalitat que alguns s'havien construït i reivindicar, constantment, com sempre, el dret mínim a la diferència i la identitat.